

Sculptorul melancoliei

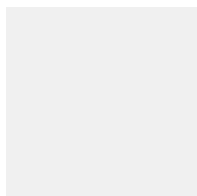
14.06.2021

[Péter Demény](#)

[Péter Demény](#)

#CitesteCuVoceTare

În ultima vreme, m-au vrăjit micile sculpturi ale lui András Csaba Nemes. Figurile lui firave, plătînde, de parcă s-ar sparge la prima atingere.

Cred că atracția mea față de asemenea opere a început cînd un pianist a vorbit despre „La petite châteleine” de Camille Claudel în rubrica „Mezzo Voce” a extraordinarului canal de televiziune. Pînă atunci, credeam doar în sculptura de tip Rodin, Michelangelo, Fadrusz.

Este drept că încă din copilărie sînt un mare admirator al figurinelor lui Sándor Benczédi, alt sculptor clujean. Dar el era un maestru al umorului, pe cînd Nemes mi se pare un sculptor al melancoliei. Oamenii lui cu spatele gîrbovit, cu fața contorsionată de o durere inexplicabilă, cu [ochii](#) lor din care aștepți să picure lacrimile sînt pentru mine expresia perfectă a omului de azi. *Una* din expresiile perfecte, desigur. Fiecare vede din altă perspectivă oamenii din ziua de azi: Nemes îi privește cu mîhnire și empatie.

Și poate că asta e deosebirea. Cine crede în eroi crede și în faptul că omul se poate înălța deasupra vieții. Cine crede în eroi, acela nu e sigur că simte empatie în fața umilițiilor și obidițiilor. Dacă te uiți la micile sculpturi ale lui Nemes, simți că ești dintre ei, te poți așeza lîngă ei. Mai mult, simți un impuls de a te așeza lîngă ei, de a le mîngîia sau a le strînge mîna.

Sigur, arta e un teritoriu necruțător: fără talent, nu contează empatia. Dar eu vorbesc despre un artist în care este și una, și alta.

În imagine: sculptură de András Csaba Nemes (2020)